

Сливенъ, отъ Пловдивъ запитали телеграфически: какво знаме се развѣва въ Сливенъ, кой е позволилъ това и защо. Сливенскитѣ власти, прѣдставлявани тогава отъ Тодоръ Ико-Сомовъ, префектъ на града слѣдъ оттеглянето на губернатора *Ивановъ*, обяснили историята на знамето, че то било турено на конака слѣдъ идването на руситѣ въ града и т. н. втора една телеграма пакъ отъ Пловдивъ, заповѣдва, щото Вжтрѣ въ 24 часа знамето да се свали.

Сливенската администрация, ако и да виждала законността на горнята заповѣдъ, тъй като Сливенъ не е билъ сѣдалище на руска губерния или консулство, за да има руско знаме, уплашена, че сливенци ще се озвѣрятъ, ако то се снѣме, помолила за срокъ, но послѣдвала друга заповѣдъ още по-строга. Властитѣ, за да прѣдотвратятъ нови смутове, които евентуално биха били по-застрашителни отъ тия по идването на *Шмидъ*, свикватъ сливенскитѣ първенци, увѣдомяватъ ги за заповѣдта и ги помолватъ да въздѣйствуватъ на масата, за да не се вълнува. Но това не стига. Прѣзъ врѣмето когато телеграма врѣзъ телеграма се размѣняли между Сливенъ и Пловдивъ, слухътъ за руското знаме сигналъ до ушитѣ на европейскитѣ посланници въ Цариградъ и даже до ушитѣ на самия султанъ. Очевидно, съ тоя слухъ се потвърждавало направеното веднажъ впечатление, че Русия иска да третира Румелия и България като свои „задунайски губернии“. Подъ натиска на Портата и останалитѣ чужди прѣдставители въ Цариградъ и Пловдивъ, румелийскитѣ генералъ-губернаторъ *Алеко Богориди* заявилъ категорически на надлежното мѣсто, че ако не се свали „*странното руско знаме въ Сливенъ*“, послѣдствията ще бждатъ лоши. Въ Сливенъ разбиратъ положението, но се виждатъ между два огъня. Става второ събрание на по-виднитѣ граждани и имъ се обяснява работата, като ги увѣрили, че ако се свали *руското* знаме нѣма да се окачи **турско**. Въпросътъ скоро станалъ достояние на цѣлия градъ. Гимнастицитѣ и въобще гражданитѣ, минавайки случайно или нарочно край конака, вдигали си главитѣ за да видятъ дали стои знамето. Властитѣ рѣшили, щото една сутринъ, слѣдъ като гимнастицитѣ заминатъ въ полето на обучение, знамето да се свали. Така и станало, но когато послѣднитѣ се върнали отъ полето, конакътъ билъ заграденъ отъ тѣхъ и отъ многочислена тълпа граждани, които цѣпѣли въздуха съ виковетъ: „Долу чорбаджиитѣ! Горѣ знамето!“ Двадесетина души, по-буйни между тѣхъ, съ голи ножове въ ржцѣ заобиколили прѣдставителитѣ на властта. Стражаритѣ на брой 80 души, както и военната дружина — контингентъ отъ бивши възстанници и опълченци — бездѣйствували въ случая, защото отъ една страна искали да избѣгнатъ явнитѣ кръвопролития, а отъ друга страна симпатизирали на